

«А нуте, діти, ось сідайте!..» (1890)

Глібов Леонід Іванович

А нуте, діти, ось сідайте!
Я загадку за хвіст піймав;
Подумайте і розгадайте,
Чи я диковину придбав.
Мовчала ніч; усі мовчали,
І соловейко задрімав;
На небі зірочки блищали,
За гаєм місяць виглядав.
Троє не спало у господі;
Не видно, де воно й яке;
Ви, діти, станьте у пригоді,
Вгадайте, що воно таке?
«Пошли нам, боже, день скоріше! —
Одно озвалось на стіні,—
Тепліше буде й веселіше,
Як блисне сонечко мені».
А друге каже: «Нічко мила!
Коли б з тобою довше бути;
Мене без тебе тільки й діла,
Що в боки пхають і товчуть».
Мовляє третє: «Річ даремна,
Мене ніщо не веселить —
Чи то настане нічка темна,
Чи то веселий день шумить».

Вночі сумуючи, *віконце*
Благає бога день послать,
Щоб засвітило ясне сонце,
Щоб дітям щастя не проспась.
Нарипавшись у сінці з хати,
Бажають *двері* відпочить
І просять нічку покій дати.
Нехай, мов, лихо довше спить.
А *сволок* — все йому байдуже,
Усе дарма, чого тужить? —
І не турбується він дуже —
Заліз під стелю та й лежить.

[1890]